ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἱερὰ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

Ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησις, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Καρέα

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
Ἡ Σταύρωσις τοῦ Κυρίου,
Πέτρου Βαμπούλη

Σειρά:
«Χριστολογικά» ἀριθμ. 18

Copyright:
Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανὴ
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-11-8

Ἐκδοτική Παραγωγή
Ἐπταλοφος
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀριστοτέλους 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7512, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ο ΣΤΑΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

«Ὁ σταυρός σου Κύριε ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου»
ψάλλει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας δοξάζουσα τὸν Σταυρωθέντα Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Στὴ συνέχεια παρατίθενται τρία κείμενα γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ κατανοήσουμε τὸ μυστήριο τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

α.
Ο ΒΑΡΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΚΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οἱ Εὐαγγελιστὲς ἀναφέρουν, ὅτι μετὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως μὲ τὴν ὁποία καταδικάσθηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς στὴ θανατικὴ ποινὴ τῆς σταυρώσεως, οἱ στρατιῶτες ποὺ ἐκτελοῦσαν τὴν ἀπόφασι αὐτή *«ἐξερχόμενοι εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον ὀνόματι Σίμωνα·*

τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Ματθαίου κζ΄ 32).

«Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ᾽ ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Μάρκου ιε΄ 21).

«Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου, ἐρχομένου ἀπ᾽ ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν φέρειν ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ» (Λουκᾶ κγ΄ 26).

Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ὁ Κύριός μας ἀδυνατοῦσε νὰ σηκώσει τὸν σταυρό Του. Αὐτὸ ὀφειλόταν ἀσφαλῶς τόσο στὴν ἐξάντλησι ποὺ εἶχε ὑποστεῖ ἀπὸ τὰ πολλὰ βασανιστήρια καὶ τὴν ὁλονύκτια ταλαιπωρία τῆς ἀνακρίσεώς Του, ὅσο καὶ στὸ βάρος τοῦ σταυροῦ. Σημειώνεται ὅτι ὁ Κύριος μας διήνυσε τὴν ἀπόστασι, ποὺ διανύεται σήμερα σὲ 15΄, ἀπὸ τὸ Πραιτώριο ὡς τὸν Γολγοθᾶ σὲ τρεῖς ὥρες.

Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν βαρὺς ἐπειδὴ ἦταν:

α) Σταυρὸς ὀδύνης

Κατὰ τὴν ἀποστολικὴ μαρτυρία *«Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν»* (Ματθαίου η΄ 17). Στὸ σταυρό Του εἶχαν φορτωθεῖ ὅλες οἱ ἀσθένειές μας, ἡ κάθε εἴδους κακοπάθεια καὶ ταλαιπωρία μας, οἱ διωγμοί, οἱ ἐξορίες, ἡ προσφυγιά, ἡ παντοειδὴς ἐκμετάλλευσις, ὅλα τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων.

Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας:

«Ὀφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν» (Πρὸς Ρωμαίους ιε΄ 1).

«Προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ» (Πρὸς Ρωμαίους ιε΄ 7).

Ὅταν προσλαμβάνουμε, δεχόμενοι τὰ προβλήματα τῶν ἄλλων σὰν νὰ εἶναι δικά μας προβλήματα, τότε δοξάζουμε τὸν Θεό, ὅπως καὶ ὁ Κύριός μας ἐδόξασε τὸν Θεὸ Πατέρα βαστάζοντας τὶς ἁμαρτίες μας.

β) Σταυρὸς ἀδικίας

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν δίκαιος, δὲν παρέβη τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὶς ἐτήρησε μὲ ἀκρίβεια καὶ ζῆλο. Τιμωρήθηκε μὲ θάνατο ἄδικα *«ἀδίκῳ δίκῃ τοῦ Δικαίου κατακριθέντος»* κατὰ τὴν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας (Δοξαστικὸ τῶν ἑσπερίων στιχηρῶν τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ). Ὅτι ὁ Κύριος ἐνῶ δὲν ἔπραξε κάτι παράνομο γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ, ἀλλὰ ἦταν ἀθῶος καὶ δίκαιος, καὶ παρὰ ταῦτα τιμωρήθηκε ἄδικα, μαρτυροῦν:

✦ Οἱ Ἀπόστολοι

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὡς υἱὸς τῆς βροντῆς, ἐκήρυξε μεγαλόφωνα στὸ εὐαγγέλιό του, ὅτι ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο *«πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας»* (Ἰωάννου α΄ 14).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξυμνεῖ τὸ ἠθικὸ μεγαλεῖο τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ θυσίασε τὴν ζωή Του γιὰ μᾶς *«Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος»* (Πρὸς Ἑβραίους ζ΄ 26).

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐπίσης βεβαιώνει, ὅτι ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς *«ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν»* (Α΄ Πέτρου β΄ 22).

✦ Ἡ σύζυγος τοῦ Ρωμαίου Ἐπιτρόπου στὴν Ἰουδαία Πιλάτου ἡ ὁποία διεμήνυσε στὸν Πιλᾶτο ποὺ δίκαζε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό: *«Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ*

ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν» (Ματθαίου κζ΄ 19).

✦ Ὁ εὐγνώμων ληστὴς ποὺ ἐπετίμησε τὸν βλάσφημο ληστή, ποὺ εἰρωνευόταν τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ λέγοντάς του: *«Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε»* (Λουκᾶ κγ΄ 40-41).

γ) Γεμᾶτος φθόνο

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφέρει, ὅτι ὁ Πιλᾶτος ἐπειδή *«ᾔδει γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτὸν»* (Ματθαίου κζ΄ 18) προσπάθησε νὰ ἀθωώσει τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλὰ ματαίως.

Βεβαιώνει καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος, ὅτι ὁ Πιλᾶτος *«ἐγίνωσκε γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παραδεδώκεισαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς»* (Μάρκου ιε΄ 10).

Οἱ Ἰουδαῖοι κινούμενοι ἀπὸ τυφλὴ ἐμπάθεια καὶ ἀσίγαστο μῖσος κατὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνέτρεψαν τήν προσπάθεια τοῦ Πιλάτου καὶ ἀνέλαβαν τὴν εὐθύνη τῆς ἄδικης καταδίκης μὲ μεγάλη προθυμία καταδικασμένοι αὐτοκατάκριτοι.

«Ὁ φθόνος οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον» συμπεραίνει ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας.

δ) Βρώμικος ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας

Στὴν ἐποχὴ ποὺ ἔζησε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γιὰ ὅσους καταδικάζονταν σὲ θάνατο μὲ σταύρωσι, ὅτι ἦταν καταραμένοι καὶ διατυπώνοταν ὡς ἑξῆς:

«Ἐὰν δὲ γένηται ἔν τινι ἁμαρτία κρίμα θανάτου καὶ ἀποθάνῃ καὶ κρεμάσητε αὐτὸν ἐπὶ ξύλου, οὐ κοιμηθήσεται

τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ξύλου, ἀλλὰ ταφῇ θάψετε αὐτὸ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτι κεκατηραμένος ὑπὸ Θεοῦ πᾶς κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου καὶ οὐ μὴ μιανεῖτε τὴν γῆν, ἣν Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι ἐν κλήρῳ» (Δευτερονομίου κα΄ 22-23).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑψηγορεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας *«τὸν γὰρ μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ»* (Πρός Κορινθίους Β΄ ε΄ 21).

Ὁ ἴδιος Ἀπόστολος ἐξηγεῖ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔπεμψε τὸν υἱό Του τὸν Μονογενῆ καὶ Ἀγαπητὸ νὰ κατακριθεῖ ὡς ἁμαρτωλὸς ἐνῶ δὲν ἦταν ἁμαρτωλός, καὶ νὰ τιμωρηθεῖ γιὰ μᾶς.

«Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκὶ» (Πρὸς Ρωμαίους η΄ 3).

«Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου» (Πρὸς Γαλάτας γ΄ 13).

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἀναφέρει, ὅτι τὸ μαρτύριο καὶ ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν συνέπεια τῶν ἁμαρτιῶν μας.

«Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται» (Ἡσαΐου ν΄ 4).

«Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ᾽ αὐτόν. τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν» (Ἡσαΐου ν΄ 5).

«Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν» (Ἡσαΐου ν΄ 6).

«Ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ

αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον» (Ἡσαΐου ν΄ 8).

«Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα, ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνομίοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη» (Ἡσαΐου ν΄ 12).

Ὁ Κύριός μας δέχθηκε νὰ ὑποστεῖ τὸν ἐξευτελισμό Του καὶ τὸ μαρτύριο τῆς θυσίας Του στὸ σταυρὸ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μᾶς.

Αὐτὰ κηρύττει ἡ Γραφή:

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος *«Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε»* (Πρὸς Ρωμαίους ε΄ 8).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ἀγωνίζονται χωρὶς νὰ ντρέπονται, ὅπως ἀγωνίσθηκε ὁ Κύριος κατὰ τῆς ἁμαρτίας ποὺ γεννᾶ τὴν φθορά, τὸν θάνατο, τὴν αἰώνια ντροπὴ ἔχοντας ὡς πρότυπό τους τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό:

«Ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν» (Πρὸς Ἑβραίους ιβ΄ 2).

Ὁ θεηγόρος ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ντράπηκε νὰ σηκώσει τὸ σταυρὸ *«αἰσχύνης καταφρονήσας»* (Πρὸς Ἑβραίους ιβ΄ 2).

Μὲ τὴν θυσία Του ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὶς συνέπειες τῶν παραβάσεων τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τιμωρήθηκε ὁ Ἴδιος ὡς παραβάτης τους ἐνῶ δὲν ἦταν.

«Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα· γέγραπται γάρ· ἐπικατά-

ρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου» (Πρὸς Γαλάτας γ΄ 13).

Μόνο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶχε αὐτὴ τὴν δύναμι νὰ καταφρονήσει τὴν ντροπὴ ἑνὸς ἐξευτελιστικοῦ θανάτου γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν αἰώνια ντροπή μας γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας.

ε) Τὸν ἐβάστασε μόνος

Τὸ βράδυ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὁ Κύριός μας προφήτευσε λέγοντας στοὺς μαθητές Του, ὅτι σὲ λίγο *«ἐμὲ μόνον ἀφῆτε· καὶ οὐκ εἰμὶ μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ μετ᾽ ἐμοῦ ἐστι»* (Ἰωάννου ιστ΄ 32).

Ἤδη στὸν προφήτη Ἡσαΐα ἀναγγέλεται, ὅτι μόνος Του ὁ Σωτῆρας μας ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν σωτηρία μας:

«Ἐκ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἐστιν ἀνὴρ μετ᾽ ἐμοῦ» (Ἡσαΐου ξγ΄ 3).

«Ἐρρύσατο αὐτοὺς ὁ βραχίων μου» (Ἡσαΐου ξγ΄ 5).

Ἔτσι παρηγορεῖ ὅλους μας, ὅταν μόνοι μας σηκώνουμε τοὺς πολλοὺς σταυροὺς τῶν δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς μας.

Ὅπως ὅμως Ἐκεῖνος ἔτσι καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε μόνοι στὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς μας.

Ἂν ὅλοι μᾶς ἐγκαταλείψουν ὁ Θεὸς Πατέρας μας δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει κατὰ τὴν ὑπόσχεσί Του στὸν λαό Του:

«Ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε, μὴ φοβοῦ μηδὲ δειλιάσῃς μηδὲ πτοηθῇς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, ὅτι Κύριος ὁ Θεός σου ὁ προπορευόμενος μεθ᾽ ὑμῶν ἐν ὑμῖν, οὔτε μή σε ἀνῇ, οὔτε μή σε ἐγκαταλίπῃ. Καὶ ἐκάλεσε Μωυσῆς Ἰησοῦν καὶ εἶπεν αὐτῷ ἔναντι παντὸς Ἰσραήλ. Ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε, σὺ γὰρ εἰσελεύσῃ πρὸ προσώπου τοῦ λαοῦ τούτου εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν δοῦναι αὐτοῖς, καὶ σὺ κατακληρονομήσεις αὐτὴν αὐτοῖς. Καὶ Κύριος ὁ συμπορευόμενος μετὰ σοῦ οὐκ ἀνήσει σε, οὐδὲ μή σε ἐγκαταλίπῃ. Μὴ φοβοῦ μηδὲ δειλιᾶ» (Δευτερονομίου λα΄ 6-8).

«Οὐ μή σε ἀνῶ οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω» (Πρὸς Ἑβραίους ιγ΄ 5).

Γι' αὐτὸ ὁ προφητάνακτας Δαυὶδ διαπιστώνει:

«Νεώτερος ἐγενόμην καὶ γὰρ ἐγήρασα καὶ οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους» (Ψαλμὸς λστ΄ (λξ) 36,25).

Ἐμεῖς οἱ πιστοὶ δὲν πρέπει νὰ σταυρώνουμε τοὺς ἀδελφούς μας μὲ ἐνέργειες ἢ λόγους μας ποὺ γίνονται σταυρὸς ὀδύνης, φθόνου, λάσπης, ἀδικίας, μοναξιᾶς γι' αὐτούς.

Β.
ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΙΚΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἓν ὦσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας» (Ἰωάννου ιζ΄ 19-21).

Στοὺς λόγους αὐτοὺς τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς Του ὁ Κύριός μας ἀναφέρεται στὴν θυσία τῆς ζωῆς Του καὶ στοὺς καρπούς Της.

1. Ἡ θυσία

Γιὰ τὴν θυσία Του ὁ Κύριος ἐξήγησε στοὺς μαθητές Του ὅτι:

α) Εἶναι ἑκούσια προσφορὰ ποὺ γίνεται κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατέρα:

«Διὰ τοῦτό με ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχήν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν. οὐδεὶς αἴρει αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐγὼ τίθημι αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ· ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι αὐτήν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν· ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρός μου» (Ἰωάννου 17-18).

β) Εἶναι καρπὸς τελείας ἀγάπης κατὰ τὸν λόγο Του:

«Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάννου ιε΄ 13).

γ) Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης προβάλλει τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ὡς ἑξῆς:

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάννου γ΄ 14).

Σ' ἕνα περιβάλλον ἔντονων προσωπικῶν διεκδικήσεων καὶ ἀπαιτήσεων μὲ ἐγωϊστικὴ διάθεσι τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἀνατρέπει τὶς κατεστημένες ἀντιλήψεις ποὺ ὑπηρετοῦν τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ προβάλλει τὴν δύναμι τῆς προσφορᾶς, ὅπως ὁ Κύριός μας διεκήρυξε ὅτι *«ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν»* (Ματθαίου κ΄ 28).

2. Οἱ καρποὶ

α) Πρῶτος καρπὸς τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ ἁγιασμὸς τῶν πιστῶν. Εἶπε:

«Ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι. καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον· καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ

ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ» (Ἰωάννου ιζ΄ 17-19).

Ὁ ἄνθρωπος μολύνθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Γιὰ νὰ καθαρισθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἕνας καὶ μοναδικὸς τρόπος ὑπάρχει. Εἶναι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Μὲ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα ὁ ἀπόστολος Παῦλος καταλήγει:

«Πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;» (Πρὸς Ἑβραίους θ΄ 14).

Ὁ καθαρισμὸς αὐτὸς εἶναι τέλειος εἰς τρόπον ὥστε: *«ὅ τε γὰρ ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν»* (Πρὸς Ἑβραίους β΄ 11).

Ἡ θυσία τοῦ Κυρίου μας ἐνῶ προσφέρθηκε ἐφάπαξ κατὰ τὸ *«ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ»* (Πρὸς Ἑβραίους ι΄ 10) ἐν τούτοις ἔχει τὴν δύναμι νὰ ἁγιάζει τοὺς πιστοὺς κάθε ἐποχῆς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ποὺ λαμβάνουμε διὰ τῶν ἁγίων μυστηρίων.

β) Δεύτερος καρπὸς ἡ ἑνότητα τῶν πιστῶν μεταξύ τους καὶ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα. Ὁ Κύριος θυσιάσθηκε ὅπως ἐξομολογήθηκε στὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα:

«Ἵνα πάντες ἓν ὦσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ὦσιν» (Ἰωάννου ιζ΄ 21).

Ἡ ἁμαρτία διέκοψε τὴν κοινωνία τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ ἐφ' ὅσον, ὅπως διετράνωσε ὁ προφήτης Ἡσαΐας στοὺς Ἰουδαίους:

«Τὰ ἁμαρτήματα ὑμῶν διϊστῶσιν ἀναμέσον ὑμῶν καὶ ἀναμέσον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν ἀπέ-

στρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀφ' ὑμῶν τοῦ μὴ ἐλεῆσαι» (Ἡσαΐου νθ΄ 2).

Ἡ κοινωνία αὐτὴ ἀποκαταστάθηκε μὲ τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως θεολογεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἓν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ· καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς, ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι ἐν ἑνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα» (Πρὸς Ἐφεσίους β΄ 14-18).

Ἡ θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μέσα στὸν κόσμο καὶ στὴν ἱστορία μὲ τὴν θεία λειτουργία. Μὲ τὴν θεία λειτουργία μεταδίδονται στοὺς πιστοὺς οἱ καρποὶ τῆς σταυρικῆς θυσίας. Οἱ πιστοὶ ἁγιάζονται διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ γίνονται ἕνα Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους κατὰ τὴν παύλεια θεολογία *«καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν», «Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους»* (Πρὸς Κορινθίους Α΄ ιβ΄ 13, 27).

Εὑρισκόμενοι ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἂς ἀκούσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου:

«Καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὀσμὴν εὐωδίας» (Πρὸς Ἐφεσίους ε΄ 2).

Γ.
Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σταχυολογοῦμε ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα τὶς ἀναφορὲς τῶν θεοπνεύστων συγγραφέων ποὺ φανερώνουν τὸ νόημα τοῦ διὰ σταυρώσεως θανάτου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε:

1) Γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὸν ὁλόφωτο πατρικὸ κόλπο τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὅπως ὁ Ἴδιος εἶπε στοὺς μαθητές Του:

«Ἠκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν, ὑπάγω καὶ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς· εἰ ἠγαπᾶτέ με, ἐχάρητε ἄν ὅτι εἶπον, πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου μείζων μού ἐστι» (Ἰωάννου ιδ΄ 28).

2) Γιὰ νὰ στείλει τό ἅγιο Πνεῦμα στοὺς μαθητές Του καὶ σ' ὅλους τοὺς πιστούς, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας:

«Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς» (Ἰωάννου ιστ΄ 7).

3) Γιὰ νὰ μᾶς καθαρίσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ μᾶς ἑνώσει μεταξύ μας καὶ ὅλους μας μὲ τὸ Θεὸ Πατέρα:

«Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἓν ὦσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας» (Ἰωάννου ιζ΄ 19-21).

4) Γιὰ νὰ συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες μας καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀποκατάστασί μας κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο:

«Ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Πρὸς Ρωμαίους δ΄ 25).

5) Γιὰ νὰ ἀποκαλυφθεῖ ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς, ὅπως ἔγραψε ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὁ δὲ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσῳσμένοι· καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Πρὸς Ἐφεσίους β΄ 4-7).

6) Γιὰ νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν κορυφαῖο τῶν Ἀποστόλων Πέτρο:

«Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ πέπαυται ἁμαρτίας, εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιῶσαι χρόνον» (Α΄ Πέτρου δ΄ 1-2).

«Τὸν Σταυρόν Σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα καὶ τὴν ἁγίαν Σου ἀνάστασιν δοξάζομεν».

